

Kalabalık

– Efrahim · 04 Ekim 2021

ölmek için zaman yokelleri pamuk gibi
ağır; demir gibi
gözlerimin içi
yüreğimin dibi
var mı ölmekten başka çaresi kavuşmanın
elleri vardır umutların
inandıkça kendini yapan bir binadır
kalk davran kuşağına
sırtımından bağla beni asma tavanlara
dilimde aynı kelime ile kimisine küfür ediyorum kimine övgü
kaçmak için burayı kullanma
sekiz katlı bir binadan düşen adamım ben
raporlarımda onuncu kat dediler
içimdeydim o iki kat
satın alamadılar
on iki kat dediler
sevmek dedim, insanın ilk katıdır
adımı ben seçeyim diye koymamışlar
artık Ğ benim adım
adım yalnızlığım
şifrelere yetersiz karakter dendi
bütün şifrelerimi ğ hariç bütün harfleri dizdim
o kadar yalnızlık
o biçim yalnızlık
içimdeki bağınazlık
beynimdeki kan çanağı
ucubelerin dalgaları ve dürzülerin saatleri
al göğsüme batan bu aşkı
yüreğimde duran bir şarapneldir resmin
gözleri geceye bakan
içinde yıldızları uyutan
sen ki sana dair aşksın
öldüm sandım
yalnızlıkmış
çiçek sapı kadar

anladım